

Centrale Raad van Beroep

Uitspraak van 16 april 2009

05/4924 MAW

LJN BI2973

VOORZITTER: MR. J.G. TREFFERS; LEDEN: MR. K.J. KRAAN EN MR. G.F. WALGEMOED

Overboeken van vakantieverlof

Een onderofficier van de Koninklijke Luchtmacht (KLu) verzoekt de Commandant Netherlands Armed Forces Support Agency Germany (NASAG) om in aanmerking te komen voor het overboeken van een verlofoverschot van 173 uren over 2005 naar 2006. De Commandant NASAG is van oordeel dat er zich geen operationele of gewichtige persoonlijke omstandigheden hebben voorgedaan die de militair hebben verhinderd het vakantieverlof te genieten. Hij wijst het verzoek dientengevolge op 12 oktober 2006 af, welk besluit in bezwaar wordt gehandhaafd.

De Rechtbank 's-Gravenhage kan het standpunt van de Commandant NASAG bilijken en verklaart het beroep tegen de beslissing op bezwaar van 27 maart 2007 ongegrond. Tegen deze uitspraak gaat de onderofficier in hoger beroep, maar ook de Centrale Raad van Beroep stelt hem in het ongelijk.

(AMAR, artikel 80, Niet verleend vakantieverlof)

UITSpraak

UITSpraak op het hoger beroep van [Appellant], wonende te [woonplaats], (Duitsland), (hierna: appellant), tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage van 6 december 2007, 07/3907, (hierna: aangevallen uitspraak),

in het geding tussen appellant en de Commandant Netherlands Armed Forces Support Agency Germany (hierna: commandant)

I. Procesverloop

Appellant heeft hoger beroep ingesteld.

De commandant heeft een verweerschrift ingediend.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 5 maart 2009. Appellant is verschenen. De commandant heeft zich laten vertegenwoordigen door mr. E.C.H. Pot, werkzaam bij het ministerie van Defensie.

II. Overwegingen

I. Voor een meer uitgebreide weergave van de in dit geding van belang zijnde feiten en omstandigheden wordt verwezen naar de aangevallen uitspraak. De Raad volstaat met het volgende.

I.1. Appellant vervulde ten tijde hier van belang in de rang van sergeant der 1e klasse van de Koninklijke Luchtmacht de functie van vliegtuigonderhoudstechnicus en was te werk gesteld bij de National Support Unit Rheindahlen (Duitsland) (hierna: NSU). Met een daartoe bestemd

formulier heeft hij op 13 december 2005 de commandant NSU verzocht in aanmerking te komen voor het overboeken van een verlofoverschot van 173 uren over 2005 naar 2006. Dit formulier is voorzien van een paraaf van de liaisonofficier van appellant, maar heeft vervolgens het bevoegd gezag (de commandant) niet bereikt. Op het verzoek van appellant is dan ook niet beslist.

1.2. Appellant heeft bij brief van 27 september 2006, gericht aan de commandant NSU, zijn verzoek van 13 december 2005 herhaald.

1.3. Bij besluit van 12 oktober 2006 heeft de commandant NSU het verzoek dat appellant bij de brief van 27 september 2006 had gedaan, afgewezen. Het bezwaar van appellant tegen dat besluit is bij het bestreden besluit van 27 maart 2007 ongegrond verklaard.

2.1. De rechtbank heeft bij de aangevallen uitspraak het beroep van appellant tegen het bestreden besluit ongegrond verklaard.

3. Naar aanleiding van hetgeen partijen in hoger beroep hebben aangevoerd overweegt de Raad het volgende.

3.1. In artikel 80, eerste lid, van het Algemeen militair ambtenarenreglement (AMAR) is - voor zover hier van belang - bepaald dat niet verleend vakantieverlof tot een maximum van 80 uren wordt overgeboekt naar het volgende kalenderjaar. Volgens artikel 80, tweede lid, van het AMAR kan uitsluitend indien operationele omstandigheden het tot het verlof verlenen bevoegd gezag hebben verhinderd vakantieverlof te verlenen of indien, naar het oordeel van bedoeld bevoegd gezag, gewichtige persoonlijke omstandigheden de militair hebben verhinderd het vakantieverlof te genieten, worden afgeweken van het overeenkomstig het eerste lid maximaal naar het volgend kalenderjaar over te boeken vakantieverlof.

3.2. Appellant heeft zich in de eerste plaats op het standpunt gesteld dat hij ten gevolge van ziekte in 2005 verhinderd was een (groot) gedeelte van zijn verlofuren op te nemen. Naar zijn mening moet de commandant daarom gebruik maken van de hem in artikel 80, tweede lid, van het AMAR gegeven (discretionaire) bevoegdheid af te wijken van het eerste lid van dit voorschrift.

3.3. Volgens het beleid dat op grond van artikel 80, tweede lid, van het AMAR is ontwikkeld, waarvan de essentie in de aangevallen uitspraak is beschreven, geldt (langdurige) ziekte in beginsel niet als een bijzondere persoonlijke omstandigheid. De reden hiervan is dat de militair tijdens ziekte geen verlof behoeft af te boeken. Evenals de rechtbank is de Raad van oordeel dat het beleid op dit punt niet onjuist of onredelijk is te achten.

3.4. Nu het bestreden besluit met dit beleid overeenstemt, onderschrijft de Raad het oordeel van de rechtbank dat het bestreden besluit de beperkte rechterlijke toetsing kan doorstaan. Hierbij tekent de Raad nog aan dat appellant in 2005 niet langdurig ziek is geweest, zodat hij voldoende in de gelegenheid is geweest het in 2005 opgebouwde verlof in dat jaar op te nemen. De Raad laat ook gelden dat appellant ervan op de hoogte was dan wel redelijkerwijs had kunnen zijn dat het overboeken van méér dan 80 verlofuren, in dit geval van 2005 naar 2006, in beginsel niet mogelijk was. Hij kon er dan ook niet op vertrouwen dat de commandant zijn aanvraag zonder meer zou inwilligen.

3.5. In hoger beroep heeft appellant voorts gesteld dat hij ten gevolge van operationele werk-

zaamheden in internationaal verband niet naar zijn wil vakantie kon opnemen. Appellant kan deze stelling evenwel, zoals hij heeft erkend, niet met bewijzen onderbouwen. Daarom slaagt ook in dit opzicht het hoger beroep niet.

3.6. De Raad gaat er niet aan voorbij dat, zoals onder 1.1 is vastgesteld, op de aanvraag die appellant in december 2005 deed, niet is beslist. Vast staat echter dat de commandant die aanvraag eveneens en op de dezelfde gronden als in het bestreden besluit zijn opgenomen, zou hebben afgewezen. Daarom zal de Raad verder aan dit feit voorbijgaan.

4. De aangevallen uitspraak moet worden bevestigd. De Raad ziet geen aanleiding toepassing te geven aan artikel 8:75 van de Algemene wet bestuursrecht inzake vergoeding van proceskosten.

III. Beslissing

DE CENTRALE RAAD VAN BEROEP;

RECHT DOENDE:

Bevestigt de aangevallen uitspraak.

NASCHRIFT

De regel die de Centrale Raad van Beroep in deze zaak toepast is niet nieuw. Uit eerdere rechtspraak is reeds gebleken dat artikel 80 AMAR zo moet worden gelezen dat indien een militair meer dan tachtig verlofuren wenst over te laten boeken naar het volgende kalenderjaar, hij daar een goed verhaal bij moet hebben. Op grond van het tweede lid van dit artikel zal de militair blij moeten geven van operationele omstandigheden die tot het verlof verlenen bevoegd gezag hebben verhinderd vakantieverlof te verlenen of dat er, naar het oordeel van bedoeld bevoegd gezag, sprake was van gewichtige persoonlijke omstandigheden die de militair hebben verhinderd het vakantieverlof te genieten. Kan de militair die omstandigheden niet aannemelijk maken, dan kan het verzoek terecht worden afgewezen (CRvB 9 augustus 2007, LJN BB1944). Kan de militair dergelijke omstandigheden aannemelijk maken, dan zal het bevoegd gezag goed moeten motiveren waarom (een deel van) het niet genoten vakantieverlof niet overgeboekt is naar het volgende kalenderjaar (Rb 's-Gravenhage 11 september 2007, TAR 2007, 184 en Rb Utrecht 18 september 2008, zaaknummer SBR 06/4382 (niet gepubliceerd)). De regeling beoogt, net als de evenknie in artikel 33 BARD, verlofstuwmeren in het belang van de dienst te minimaliseren, waardoor een stringente uitleg van het begrip “gewichtige persoonlijke omstandigheden” door de rechter geaccordeerd wordt (Rb Arnhem 17 oktober 2008, reg.nr. 06/6424 AW (niet gepubliceerd)).

In tegenstelling tot bovenstaande zaken speelt in de onderhavige zaak de bijkomende problematiek van het bij de verschillende krijgsmacht delen gehanteerde beleid. Zowel de Koninklijke Landmacht (KL) als de KLu hebben ten aanzien van artikel 80 AMAR een beleid vastgesteld. De KLu ziet langdurige ziekte in beginsel niet als grond om niet genoten vakantieverlof over te boeken naar een volgend kalenderjaar (Brief Bevelhebber der Luchtstrijdkrachten d.d. 16 februari 2001, B2001009085). Opmerkelijk is dat de KL dit in beginsel wel doet (Brief Commandant Personeelscommando d.d. 22 december 2005, PAA/2005/35010, inzake doorboeken vakantieverlof naar 2006). Dit verschil lijkt evenwel de toets aan het verbod van willekeur te kunnen doorstaan (vergelijk CRvB 21 december 2006, TAR 2007, 51; MRT 2007, p. 309, m.nt. F.K.O.). Immers, beide beleidsstukken maken het mogelijk om langdurige ziekte wel

of juist niet als grond voor overboeking te erkennen. Maar het uitgangspunt van beide beleidsstukken blijft, ondanks dat, wel verschillend.

Voor de militair in kwestie was het overigens een Pyrrusoverwinning geweest als de Centrale Raad van Beroep had geconcludeerd dat er door voornoemde verschillen in beleid een schending van het verbod van willekeur had plaatsgevonden. Het standpunt van de militair, dat hij in 2005 langdurig ziek was geweest, werd immers verworpen.

Het NASAG is een eenheid van de KL, terwijl de militair in kwestie valt onder de KLu. In deze zaak is ten aanzien van de militair het beleid van de KLu toegepast, hetgeen door de Centrale Raad van Beroep stilzwijgend is geaccordeerd. Hieruit kan men concluderen dat indien een militair bij een ander krijgsmachtdeel te werk wordt gesteld, ten aanzien van hem beleidsregels van zijn eigen krijgsmachtdeel mogen worden toegepast. Zeker bij duidelijke verschillen in beleid, zoals bij overboeken van verlof, is de vraag of zulks wenselijk is.

Deze materie blijkt overigens geen typisch Nederlandse aangelegenheid te zijn. Begin dit jaar boog het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen zich over de vraag of het met het Europees recht (Richtlijn 2003/88/EG) verenigbaar was dat vakantieverlof verloren ging indien dit als gevolg van langdurige ziekte niet tegen het einde van de referentieperiode (in het Nederlands ambtenarenrecht: het kalenderjaar) was opgenomen (HvJEG 20 januari 2009, C350/06 en C520/06). De uitspraak kwam er wat dit aspect op neer dat geen afbreuk kan worden gedaan aan het minimaal toegekende jaarlijkse verlof, ook als de werknemer ziek is geweest. Op grond van artikel 7, eerste lid, van Richtlijn 2003/88/EG bedraagt die periode vier weken. Voor het Nederlandse militair ambtenarenrecht heeft de uitspraak geen directe consequenties, omdat in voorkomend geval toepassing gegeven kan worden aan artikel 80, tweede lid, AMAR. Wellicht dat de beleidsmakers en de ambtenarenrechter deels op hun schreden zullen moeten terugkeren, omdat het niet aanmerken van langdurige ziekte als "gewichtige persoonlijke omstandigheden" momenteel niet onredelijk wordt geacht (Rb 's-Gravenhage 28 juni 2007, reg.nr. AWB 05/5230 MAWKLU (niet gepubliceerd)).

A.F.V.